

POSTANOWIENIE

21 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 21 października 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa R.L.

przeciwko M.L.

o zniesienie wspólności ustawowej małżeńskiej,

na skutek skargi kasacyjnej R.L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku

z 29 listopada 2024 r., IV Ca 452/24,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od R.L. na rzecz M.L. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

(M.T.)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Słupsku zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Chojnicach w ten sposób, że w punkcie pierwszym - oddalił powództwo; zaś w punkcie drugim - zasądził koszty procesu.

Powód w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Stwierdził, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, z uwagi na to, że sąd dopuścił się rażącego naruszenia

art. 52 k.r.o. uznając, że w okolicznościach sprawy brak jest podstaw do uznania, iż istnieją ważne powody uzasadniające ustanowienie rozdzielności majątkowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej objęta art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga od skarżącego wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych dociekań. Naruszenie prawa powinno mieć charakter szczególny i kwalifikowany (zob. postanowienia SN: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 23 listopada 2010 r., III UK 10/11).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Brak w nim przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego orzeczenia. W judykaturze, w kontekście wykładni art. 52 k.r.o., prezentowany jest jednolity pogląd, że faktyczna separacja małżonków może być ważnym powodem do zniesienia wspólności majątkowej małżeńskiej, jeżeli uniemożliwia im współdziałanie w zarządzie majątkiem wspólnym, a zatem taka separacja faktyczna, która skutkuje trwałym zerwaniem wszelkich stosunków majątkowych stron i brakiem możliwości podejmowania wspólnych decyzji gospodarczych. Wynik badania wniosku i jego argumentacji, na tle podstawy skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku, nie prowadzi

do oceny, iż dokonana przez niego wykładnia art. 52 k.r.o. stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa materialnego albo procesowego, które współkształtowały jego treść. W szczególności nie doszło do wydania orzeczenia przy zastosowaniu wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią, przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c., z uwzględnieniem § 4 ust. 1 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(M.T.)

[a.ł]